

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12Co/270/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6315208147
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 08. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Katková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6315208147.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Katkovej a členov senátu JUDr. Jany Haluškovej a JUDr. Ing. Jána Gandžalu, PhD., v spore žalobkyne Q. L., nar. XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom XXX XX I. L. XXX, adresa na doručovanie písomností C. XXX, XXX XX L., právne zastúpenej JUDr. Ivetou Horváthovou, advokátkou, Advokátska kancelária so sídlom Boženy Němcovej 1, 977 01 Brezno, proti žalovanému T. P. M., O., nar. XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom E. XXX/X, XXX XX C., právne zastúpenému URBÁNI & Partners, s.r.o., Advokátska kancelária so sídlom Skuteckého 17, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 646 181, v konaní o určenie neplatnosti právneho úkonu, na základe odvolania žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Brezno č. k. 6C/397/2015-54 zo dňa 22. 04. 2016, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žalobkyňa **m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Brezno (ďalej len „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“, resp. „prvoinštančný súd“) rozsudkom zo dňa 22. 04. 2016 určil neplatnosť kúpnej zmluvy zo dňa 22. 05. 2015, uzatvorenej medzi žalobkyňou ako predávajúcou a žalovaným ako kupujúcim, ktorej predmetom bol prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, zapísaným na liste vlastníctva (ďalej len „LV“) č. XXXX, pre k.ú. I. L., obec I. L., okres K., ako pozemok parc. č. C-KN XXXX/X, zastavané plochy a nádvoría o výmere XXX m², pozemok parc. č. C-KN XXXX, zastavané plochy a nádvoría o výmere XX m² a stavba - ubytovňa súp. č. XXX, postavená na pozemku parc. č. C-KN XXXX, ktorej vklad bol povolený Okresným úradom Brezno, katastrálnym odborom pod č. V XXXX/XXXX dňa 15. 06. 2015 (prvý výrok). Žalovanému uložil povinnosť nahradíť žalobkyňi trovy konania vo výške 33 eur spočívajúce v zaplatenom súdnom poplatku a trovy právneho zastúpenia vo výške 432,26 eur, v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku, na účet právnej zástupkyne žalobkyne, vedený v O. K. A., a.s., č. ú. A. (druhý výrok).

1.1 Rozsudok okresný súd odôvodnil tým, že dňa 22. 05. 2015 bola na notárskom úrade JUDr. Viery Kalinovej v Banskej Bystrici medzi stranami konania uzavretá formou notárskej zápisnice kúpna zmluva, na základe ktorej došlo k prevodu vlastníckeho práva k uvedeným nehnuteľnostiam zo žalobkyne na žalovaného. Kúpna cena bola zjednaná vo výške 15.000 eur. Súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že skutočným účelom uzatvorenej kúpnej zmluvy nebol prevod vlastníckeho práva a záujem žalobkyne na získaní protihodnoty v podobe kúpnej ceny, ale zabezpečenie (ručenie) záväzku inej osoby, a to pôžičky 15.000 eur poskytnutej žalovaným známemu žalobkyne B. O.. Tento účel, ktorému mal prevod nehnuteľností slúžiť, medzi stranami sporný nebol. Uvedený záver podporuje aj skutočnosť, že v rovnaký deň ako kúpna zmluva bola na tom istom notárskom úrade spísaná aj zápisnica o uznaní dlhu B. O. voči žalovanému. Deň pred spísaním uznania dlhu, t.j. 21. 05. 2015, bola medzi žalovaným a B. O. uzatvorená ústna zmluva o pôžičke vo výške 15.000 eur, teda v rovnakej sume, ako bola dojednaná kúpna cena. Z výpovedí svedkov vyplynulo, že po vrátení pôžičky v lehote splatnosti do 30. 11. 2015 malo dôjsť k spätnému prevodu vlastníckeho práva na žalobkyňu. Okresný súd ustálil,

že hoci je všeobecne kúpna zmluva za splnenia zákonom stanovených podmienok právnym úkonom dovoleným, v prejednávanej veci nesledovala účel, ktorý sa pri kúpnej zmluve všeobecne predpokladá - prevod vlastníckeho práva, ale bola dojednaná za účelom zabezpečenia záväzku tretej osoby. V zmysle platnej právnej úpravy je zabezpečenie záväzku nehnuteľnosťou možné vo forme záložnej zmluvy (§ 552 a § 151a až 151me Občianskeho zákonníka) či zmluvy o zabezpečovacom prevode práva (§ 553 až 553e Občianskeho zákonníka, v ďalšom len „OZ“). V oboch týchto prípadoch zákon stanovuje určité špecifické predpoklady, podmienky a následne postupy realizácie, za splnenia ktorých možno zabezpečenie dojednať. V súvislosti s týmito zabezpečovacími prostriedkami zákon nepripúšťa možnosť, aby bez ďalšieho došlo k prepadnutiu veci do vlastníctva veriteľa, v prospech ktorého bolo zabezpečenie zriadené, lebo by išlo o neprímeraný zásah do ústavne garantovaného práva na ochranu vlastníckeho práva. V dôsledku toho, že na zabezpečenie pôžičky poskytnutej B. O. bola medzi žalobkyňou a žalovaným dojednaná kúpna zmluva ako zabezpečovací prostriedok, došlo vykonaním tohto právneho úkonu k neprípustnému obídniu uvedených zákonných ustanovení, čo zákon sankcionuje absolútnou neplatnosťou takého právneho úkonu. V tomto smere je irelevantné, či finančná hotovosť bola kupujúcim vyplatená k rukám B. O., alebo k rukám žalobkyne, ktorá by ich ďalej B. O. odovzdala. Okrem prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam z dôvodu zabezpečenia záväzku B. O. voči žalovanému súd prvej inštancie považoval za podstatný aj preukázaný úmysel žalovaného späť previesť vlastníctvo k prevádzaným nehnuteľnostiam na žalobkyňu po úhrade dlhu B. O.. Žalovaný v priebehu konania netvrdil svoj úmysel nehnuteľnosti nadobudnúť pre seba za účelom ich užívania či iného ďalšieho zhodnotenia. Okresný súd tak v kontexte okolností uzatvárania kúpnej zmluvy dospel k záveru, že kúpna zmluva bola uzatvorená za nedovoleným účelom zabezpečenia zmluvy o pôžičke, pričom na jej základe došlo k prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam žalobkyne po dobu splatenia poskytnutej pôžičky. Takéto dojednanie svojimi dôsledkami obchádza kogentnú zákonnú úpravu vzťahujúcu sa na uvedené zabezpečovacie inštitúty, čo bez ďalšieho zakladá dôvod absolútnej neplatnosti právneho úkonu v zmysle § 39 OZ. V dôsledku tohto záveru sa okresný súd nezaoberal ďalšími, žalobkyňou tvrdenými dôvodmi neplatnosti právneho úkonu (vady vôle, omyl, rozpor s dobrými mravmi s ohľadom na tvrdý zdravotný či psychický stav žalobkyne). Pre zistenie existencie týchto dôvodov by bolo potrebné vo veci vykonať ďalšie dokazovanie. Keďže konštatované obchádzanie zákona samo osebe zakladá absolútnu neplatnosť právneho úkonu, na ktorú prihliada okresný súd i bez návrhu z úradnej povinnosti, z dôvodu hospodárnosti konania ďalšie dokazovanie okresný súd nevykonával. Naliehavý právny záujem na požadovanom určení súd videl v tom, že jeho priaznivé rozhodnutie je objektívne spôsobilé odstrániť spornosť vlastníckeho práva a žalobkyňa môže byť opätovne zapísaná ako vlastníčka dotknutých nehnuteľností. Právne postavenie žalobkyne je v súčasnosti neisté a ohrozené, pričom tento právny stav nie je možné za daných okolností odstrániť inak ako rozhodnutím súdu o neplatnosti právneho úkonu.

2. Proti rozsudku okresného súdu žalovaný podal v zákonnej lehote odvolanie tvrdiac, že rozsudok súdu prvej inštancie vychádza z nesprávnych skutkových zistení a z nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 205 ods. 2 písm. d) a f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej iba „O. s. p.“). Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolanie odôvodnil tým, že žalobkyňa kúpnu zmluvu uzatvorila slobodne, vážne, zrozumiteľne a bez nátlaku, formou notárskej zápisnice. Bola jednoznačne upozornená na to, že nehnuteľnosť predáva, keď kúpna zmluva bola na prvej strane notárskej zápisnice aj označená slovami kúpna zmluva. Článok VI bodu 6 kúpnej zmluvy preukazuje, že kúpna zmluva aj jej právne dôsledky boli žalobkyňi riadne vysvetlené. Na pojednávaní žalobkyňa potvrdila, že si bola vedomá, že podpisuje kúpnu zmluvu, ale myslela si, že ide o nejakú novú formu. Žalobkyňa nevyužila pri podpísaní zmluvy možnosť klásť zúčastneným osobám, resp. poverenému notárskemu zamestnancovi príslušné otázky, zmluvu bez akýchkoľvek pochybností podpísala. Neobstojí tvrdenie o tom, že sa hanbila spýtať niektoré doplňujúce otázky. Účel kúpnej zmluvy bol daný, žalovaný nehnuteľnosť kúpil do svojho výlučného vlastníctva a chcel realizovať jej prípadnú rekonštrukciu za účelom následného podnikateľského zámeru v podobe prenájmu tretím subjektom. Subsidiárny právny vzťah medzi žalobkyňou a B. O. nemá vplyv na primárny právny vzťah žalobkyne a žalovaného. Svedeckými výpoveďami svedkov M. E. a B. M. je preukázané reálne vyplatenie kúpnej ceny žalovaným k rukám žalobkyne.

3. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhla napadnutý rozsudok potvrdiť. Citovala výpoveď B. O. zo dňa 04. 03. 2016 v trestnom konaní, v zmysle ktorej: „Notárka žalobkyňi prečítala zmluvu o ručení nehnuteľnosťou, pričom on aj žalobkyňa boli prekvapení, že to bude napísané na pána M.. Myslím, že pani L. sa pýtala notárky, prečo je to kúpna zmluva, notárka jej povedala, že je

to bežný postup, že sa ničoho nemusí báť, pokiaľ bude úver splatený. Pán E. mu vyplatil 15.000 eur s tým, že budú čakať na pána M., ktorý meškal. Tie peniaze boli určené jemu. Pani L. asi nedostala nič, aspoň on nič nevidel“. Vo výpovedi 11. 02. 2016 žalovaný uviedol: „Nechcel som nikoho podviesť a celé toto moje konanie bolo moje krytie za požičanie 15.000 eur“. Vo výpovedi dňa 21. 09. 2015 žalovaný nepoprel, že k notárke prišiel neskôr, na obed alebo poobede. Žalobkyňa preto naďalej tvrdí, že žalovaný k jej rukám kúpnu cenu neodovzdal. Žalovaný tiež pri svojom výsluchu uviedol, že: „Nešlo o pôžičku pani L., ale pánovi O.. Ja som súhlasil s požičaním s tým, aby som mal na papieri nejakú nehnuteľnosť ako garanciu. Keďže pán O. nemohol ručiť svojou nehnuteľnosťou, kúpil som nehnuteľnosť pani L. s jej súhlasom, bola jej vyplatená suma a túto sumu ona požičala pánovi O.“. Žalovaný v odvolaní naznačuje subsidiárny vzťah žalobkyne a p. O. a tvrdí, že žalobkyňa mala predať vlastnú nehnuteľnosť, aby mohla požičať pánovi O. 15.000 eur. Za takejto situácie nevidí dôvod napísania exekučnej notárskej zápisnice v ten istý deň a na tom istom úrade, v ktorej je uvedené, že žalovaný požičal 15.000 eur dňa 22. 05. 2015 B. O.. Zároveň si uplatnila trovy odvolacieho konania.

4. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok - ďalej aj „CSP“), vec preskúmal v rozsahu určenom ustanovením § 380, § 381 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1, 2 CSP a contrario a odvolaním napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správne potvrdil.

5. Po oboznámení sa s obsahom spisu a odvolaním napadnutým rozhodnutím sa odvolací súd (v súlade s ustanovením § 387 ods. 2 CSP) v zásade stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je dostatočne podrobné, jasné, zrozumiteľné a presvedčivé, čím spĺňa zákonné kritéria odôvodnenia uvedené v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia (v súlade s § 387 ods. 2 CSP) preto poukazuje len na najzásadnejšie aspekty, ktorými reaguje na argumenty žalovaného uvedené v odvolaní.

6. Výkladové pravidlá pre právne úkony sú vo všeobecnosti vyjadrené v § 35 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka (v ďalšom len „OZ“). Okrem jazykového vyjadrenia, vôle konajúceho a spôsobu prejavu konajúcej osoby je pre výklad vôle rozhodujúci aj stav, ktorý tu bol v čase uskutočňovania úkonu. K uzatvoreniu kúpnej zmluvy z 22. 05. 2015 medzi žalovaným a žalobkyňou predchádzalo jej stretnutie s B. O., ktorý v procesnom postavení svedka zhodne ako žalobkyňa vypovedal, že požiadal žalobkyňu nie o poskytnutie pôžičky, ale o „ručenie“ nehnuteľnosťou. Aj samotný žalovaný po riadnom poučení svedka v trestnom konaní vedenom Okresným riaditeľstvom Policajného zboru v Brezne, odborom kriminálnej polície pod sp. zn. ORP-262/2-VYS-BR-2015 dňa 11. 02. 2016 nepoprel, že súhlasil s požičaním peňazí pre O.. Tejto časti jeho tvrdenia zodpovedá to, že žalobkyňa s B. O. zmluvu o pôžičke neuzatvorila a žiadne peniaze mu nepožičala. Naopak, bez pochybností je preukázané uzatvorenie ústnej zmluvy o pôžičke vo výške 15.000 eur dňa 21. 05. 2015 medzi žalovaným a B. O., ktorý následne tento záväzok voči žalovanému uznal formou notárskej zápisnice 22. 05. 2015, kedy mu svedok M.. E. čiastku 15.000 eur aj vyplatil. Ak by bola peniaze dlžníkovi O. požičala žalobkyňa, bolo by nelogickým, aby uznával dlh voči žalovanému. Žalovaný v uvedenom trestnom konaní ako svedok dňa 11. 02. 2016 tiež uviedol, že súhlasil s požičaním peňazí pre O. pod podmienkou, že bude mať na papieri nejakú nehnuteľnosť ako garanciu a keďže O. nemohol ručiť svojou nehnuteľnosťou, chcel kúpiť nehnuteľnosť žalobkyne. Ústne bolo dohodnuté, že po úhrade dlhu si ona môže nehnuteľnosť kúpiť za rovnakú sumu a podmienok späť. Aj svedok B. M. dňa 03. 12. 2015 v trestnom konaní potvrdil, že boli dohodnutí, že B. O. peniaze vráti a chata sa spätne prepíše na žalobkyňu. Týmito dôkazmi je preukázané, že aj keď je obsah právneho úkonu (kúpnej zmluvy) zaznamenaný písomne, účastníkom zmluvy bolo jasné, že jej predmetom v skutočnosti nie je kúpa a predaj nehnuteľností. Označenie notárskej zápisnice údajom kúpna zmluva, na ktoré poukazuje žalovaný v odvolaní, je potom vzhľadom na tieto okolnosti uzatvárania zmluvy bez právneho významu. Zmluvné dojednanie článku VI bodu 6 kúpnej zmluvy o tom, že notárska zápisnica bola účastníkmi prečítaná a vysvetlená vyvracia žalovaný aj v odvolaní, kde uvádza, že žalobkyňa nevyužila pri podpisovaní zmluvy možnosť klásť zúčastneným osobám, resp. poverenému notárskemu zamestnancovi otázky a na pojednávaní potvrdila, že si bola vedomá, že podpisuje kúpnu zmluvu, ale myslela si, že ide o nejakú novú formu. Notárka JUDr. Kalinová, ktorá kúpnu zmluvu vo forme notárskej zápisnice dňa 22. 05. 2015 zhotovila, v pozícii svedkyne v trestnom konaní 11. 02. 2016 vypovedala, že si nepamätá, či účastníci zmluvy žiadali niečo vysvetliť, podpisovanie zmluvy označila za bezproblémové. Odvolacie tvrdenie o tom, že účel kúpnej zmluvy bol daný, žalovaný nehnuteľnosť kúpil do svojho výlučného vlastníctva a chcel realizovať jej prípadnú rekonštrukciu za účelom následného podnikateľského zámeru v podobe prenájmu tretím subjektom vyvracia vyššie uvedená časť výpovede

z 11. 02. 2016 žalovaného v trestnom konaní (že bude mať na papieri nejakú nehnuteľnosť ako garanciu a ústne bolo dohodnuté, že po úhrade dlhu si žalobkyňa môže nehnuteľnosť kúpiť za rovnakú sumu a podmienok späť). Nejde pritom o dohodu o práve spätnej kúpy, lebo tú je možné podľa § 607 OZ zjednať len pri kúpe hnutelnej veci. Kúpna zmluva z 22. 05. 2015 nie je v priamom rozpore so zákonom, ale svojimi účinkami a najmä svojím účelom zákon, jeho ciele a zmysel (ratio legis) obchádza. Uzavretím kúpnej zmluvy zmluvné strany nechceli dosiahnuť prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ale zabezpečenie pôžičky poskytnutej žalovaným B. O. spôsobom, ktorý nemá oporu v zákone.

7. Odvolací súd prihladal aj na konkurenciu uplatnených základných práv žalobkyne a žalovaného a zaoberal sa jedným z kľúčových prejavov princípu právnej istoty, odvoditeľného z normatívneho princípu právneho štátu (čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky), ktorým je dobrá viera. Žalovanému ako nadobúdateľovi nehnuteľností, ako je preukázané dôkazmi vykonanými súdom prvej inštancie, však dobrá viera nesvedčí. Naopak, práve žalovaný inicioval uzatvorenie kúpnej zmluvy napriek tomu, že chcel získať „len“ zabezpečenie svojej pohľadávky voči tretej osobe.

8. Odvolací súd konštatuje, že žiaden dôkaz nepreukazuje existenciu žalovaným tvrdeného subsidiárneho vzťahu medzi žalobkyňou a B. O.. Ak by mal byť obsahom tohto subsidiárneho vzťahu, ako prezentuje právna zástupkyňa žalobkyne vo vyjadrení k odvolaniu, záväzok žalobkyne predať vlastnú nehnuteľnosť, aby mohla požičať B. O. 15.000 eur, žalovaný neoznačil žiadny dôkaz na preukázanie tohto tvrdenia, keď z vykonaných dôkazov vyplýva opak.

9. Pretože žalobkyňa mala plný úspech v konaní, súd prvej inštancie rozhodol vecne správne, keď na rozhodovanie o trovách konania aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p., v dôsledku čoho správne uložil žalovanému nahradíť žalobkyňi trovy konania, ktoré de facto predstavovali účelne vynaložené trovy, predstavujúce zaplatený súdny poplatok a trovy právneho zastúpenia. Výšku priznaných trov konania odvolací súd nepreskúmaval, pretože je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný a žalovaný v odvolaní nenamietal (resp. kvalifikovaným a konkrétnym spôsobom nespochybnil) správnosť výpočtu trov konania, resp. trov právneho zastúpenia. Odvolací súd sa preto obmedzil na preskúmanie namietanej dôvodnosti a účelnosti priznanej náhrady trov konania a ich výšku už nepreskúmaval.

10. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP, z ktorého vyplýva: „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí“. Odvolací súd pri svojom rozhodovaní aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z ustanovenia § 255 ods. 1 CSP. V predmetnom prípade bola v odvolacom konaní plne úspešná žalobkyňa, preto jej podľa vyššie uvedených ustanovení vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania.

11. V zmysle ustanovenia § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

12. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).